

Mircea Dinutz

A PLECAT ȘI VIOREL MUNTEANU

L-am cunoscut puțin, în trecut, am scris o singură dată despre o carte a sa. Practica o boemă *au rebours* cu vremurile pe care le trăim/ trăiam și greu de digerat pentru semenii săi apăsați de un pragmatism sălbatic. Știu, din dicționarul lui Florin Muscalu, că s-a născut la Filipești, județul Bacău (1953), că a debutat cu poezie în „Amfiteatru” (1979), că a fost o prezență discretă până la debutul editorial cu volumul *Recul* (1990), apărut la Editura „Litera” și o prezență la fel de discretă până în 2003, când se prezintă în fața cititorilor cu trei volume: *Solilocvii*, București, Editura Stepnar, *Trăind în cercul vostru strâmt...* și *Sâmburi de adevăr* acestea apărute în același an, la Editura „Salonul literar” din Focșani. Din acel moment n-am mai știut nimic altceva despre el, în afara faptului că locuia în „azilul călimării” și iubea neapăsător de mult poezia. După dispariția sa (o moarte

cumplită), rămâne să respirăm melancolia textelor, să de-criptăm fibra sa romantică, sensibilitatea rănită a omului ce-și căuta alinarea pe înălțimile închipuite ale Parnasului. Iată o singură mostră de autentică poezie: „De mult... când mirosea a mere / natura plină cu himere / Și se-nclina stelelor zădă, / când ne zâmbea Șeherezada / Prin cărți cu slove petrecute / de vis spre multe nopți pierdute / Sufletul tău nu avea ială / pe nici un semn de îndoială / Păsări (pe note muzicale) / Îmbălsămau străvechi zicale / Perdeaua serii fiind albă / când te plimbai desculț prin iarbă”. Talent a avut îndestul; i-a lipsit doar o viață ordonată și luciditatea de a-și exploata optim resursele de sensibilitate și inteligență poetică. Nu e singurul nostru mare regret acum, la plecarea grăbită, brutal nedreaptă a poetului Viorel Munteanu.